

Zboar-al nopții negru flutur

Mihai Eminescu

Zboar-al nopții negru flutur
Cu-a lui aripi ostenite,
Pe când crengile se scutur
Pe cărări înțelenite.

Iară bolta cea senină
Printre ramuri, printre frunză,
Aruncând dungi de lumină
Cearcă tainic să pătrună.

Prin a ramurilor mreață,
Sună jalnic în urechi
Cântec dulce ca de vrajă,
De sub teiul nalt și vechi.

Iară sunetele sfinte
Mișcă jalnic al tău piept:
Nu mai cugeți înainte,
Nici nu cauți îndărăt,

Ci ascuți de păsărele
Ciripind în verde crâng,
Cum de amoru-ne-ntre ele
Sfătuindu-se ne plâng.